

14. Den 1. juni 1983 meddelte arbejdsministeriet arbejdsdirektoratet, at en bankløsning kunne overvejes samtidig med, at man arbejdede videre med giroløsningen, og at arbejdsministeriet kunne acceptere en ikrafttræden den 1. oktober 1983. Arbejdsministeriet anmodede samtidig om inden 1. juli 1983 at blive underrettet om, hvilken løsning styringsgruppen mente burde foretrækkes.

Af materialet i sagen fremgår, at arbejdsdirektoratet herefter havde forhandlinger med Nationalbanken, der oplyste, at der kunne oprettes konti for kasserne i Nationalbanken, som kunne fungere som »afgiverbank« for et PBC-system, og at det herved kunne undgås, at staten led et rentetab.

Efter indstilling af 1. juli 1983 fra arbejdsdirektoratet til arbejdsministeriet på grundlag af drøftelser i styringsgruppen godkendte arbejdsministeriet efter nævnelse for arbejdsministeren den 11. juli 1983, »at der i stedet for en postgiroløsning gennemføres en bank-/sparekasseløsning« således, at forskudsmidlerne kun henstår på kassernes konti i bank/sparekasse én dag. Ordningen trådte i kraft den 1. oktober 1983. Den ordning, der blev gennemført, indebar valgfrihed mellem bank/sparekasse/giro. Af det materiale, der blev udarbejdet i arbejdsministeriet som grundlag for den truffe beslutning, fremgår, at den valgte model indebar en merudgift for staten på ca. 3 mill. kr. i forhold til en giroløsning.

15. I perioden fra august 1980, hvor rigsrevisionen afgav beretningen til statsrevisorerne, frem til nedsættelsen af »dagpengeundersøgelsen« i oktober 1983 besvarede arbejdsministeren et stort antal spørgsmål om sagen – navnlig om rentespørgsmålet og tab for statskassen – fra folketingsmedlemmer, fra finansudvalget og fra arbejdsmarkedsudvalget.

16. Den 15. august 1983 anmodede arbejdsministeriet direktoratet om en udførlig redegørelse for hele forløbet siden 1976 af sagen om forskudsbetalinger til arbejdsløhedskasserne.

Arbejdsdirektoratet havde forinden sendt ministeriet et notat, der indeholdt en kortfattet beskrivelse af sagsforløbet.

Den mere udførlige redegørelse skulle omfatte »alle væsentlige initiativer og overvejelser i sagen såvel internt som eksternt«.

Den 8. september 1983 fremsendte arbejdsministeren arbejdsdirektoratets redegørelse til folketingets arbejdsmarkedsudvalg. Af oplysningerne i sagen fremgår, at arbejdsministeriet og arbejdsdirektoratet samarbejdede om den endelige udformning af redegørelsen.

I den endelige redegørelse fra arbejdsdirektoratet gengives ikke den del af særudtalelsen fra rigsrevisionens medlemmer i 1976-gruppen, hvori rigsrevisionens repræsentanter bl.a. under henvisning til manglende lovhjemmel og kritik af den foreslåede likviditetsperiode tog afstand fra den nye ordning.

Ved skrivelse af 16. september 1983 fremsendte arbejdsministeren den bebudede redegørelse fra arbejdsministeriet (grønne redegørelse) til folketingets arbejdsmarkedsudvalg.

I tilslutning til redegørelsen foreligger der et internt notat af 19. september 1983 til arbejdsministeren udarbejdet i arbejdsministeriet. Notatet omhandler »problemer i forskudssagen, der ikke er direkte nævnt i ministeriets redegørelse«. I notatet nævnes det, at dagspressen har berørt 2 spørgsmål, der ikke er direkte behandlet i ministeriets redegørelse, nemlig spørgsmålet om hjemmel til at betale forskud og spørgsmålet om direktoratets ansøgninger om mere personale. Om hjemmelsspørgsmålet nævnes det herefter i notatet, at det i bilag 7 til den offentliggjorte redegørelse fra arbejdsministeriet er nævnt, »at der er strængt taget ikke hjemmel til at udbetale forskud«.

Det fremgår af undersøgelsesdommerens redegørelse, at arbejdsministeriets departementschef overfor arbejdsministeren havde givet udtryk for, at der efter hans opfattelse var lovhjemmel.

17. Det af »Jyske Bank« i sommeren 1980 over for arbejdsdirektoratet fremsatte tilbud om formidling af statens forskudsudbetalinger, som blev henlagt i arbejdsdirektoratet i efteråret 1980, blev omtalt i »Jyllands-Posten« i en artikel den 10. august 1983. Dette gav anledning til en række spørgsmål fra folketingsmedlemmer om rigtigheden af tilbuddet, og hvorfor det aldrig var blevet fulgt op af arbejdsdirektoratet eller af ministeriet.